

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/15/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312203998
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312203998.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicej v právnej veci žalobcu: O.. D. M., T. T.. J. X, Q., proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom Kutuzovova 8, Bratislava, o doplatenie funkčného platu 3.373,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 05. júna 2015, č.k. 10Cpr/4/2012-79, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplata istiny 3.373,50 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške špecifikovanej v žalobnom petite; titulom doplatenia funkčného platu za obdobie od 01. 04. 2009 do 31. 03. 2012; a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že žalobca bol rozhodnutím ministra obrany SR z 30. 10. 2007 vymenovaný do funkcie riaditeľa Územnej vojenskej správy (ÚVS) Trnava s účinnosťou od 01. 11. 2007. Súčasne týmto dňom bol zaradený do 8. platovej triedy s tarifným platom 17.560,- Sk. Podľa opisu činností štátnozamestnaneckého miesta, služobný úrad: Územná Vojenská Správa, zo dňa 08. 04. 2008 bol žalobca vymenovaný do funkcie riaditeľa správy - krajský radca, pričom podľa bodu 7 opisu mal ako najnáročnejšiu činnosť uvedené: koncepčné, systémové alebo metodické činnosti vo vymedzenom úseku štátnej správy, v bode 8 mal v rámci vykonávania najnáročnejšie činnosti uvedené, že zabezpečuje národnú registráciu a mobilizačné doplňovanie ozbrojených síl SR s pôsobnosťou na celom území kraja a k tomu vydáva rozhodnutia, v bode 9 v rámci ostatných činností mal uvedené, že ako štatutárny orgán riadi rozpočtovú organizáciu s celokrajskou pôsobnosťou a v bode 14 označenom ako vypracúvané výstupy a ich odberateľ mal uvedené: rozhodnutia, rozkazy, plánovacia a rozborová dokumentácia, smernice, metodické pokyny, a to pre MO SR, ÚVS, právnické a fyzické osoby. Výsledkami vykonaného dokazovania zistený skutkový stav posúdil po právnej stránke podľa § 1, § 6 ods. 1, ods. 6, § 29 ods. 1, § 129 ods. 6 a § 142 zákona číslo 400/2009 Z.z. o štátnej službe, účinného od 01. 11. 2009, ktorým bol zrušený zákon číslo 312/2001 Z.z. ku dňa 31. 10. 2009 a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Osvojil si argumentáciu žalovaného, že rozpracovanie a realizácia opatrení na úrovni riaditeľa ÚVS nie je možné považovať za koncepčné alebo systémové činnosti, ale za metodické činnosti, ktorých vykonávanie spĺňa podmienku pôsobenia na území kraja, nakoľko ÚVS má krajskú pôsobnosť, a teda činnosti vykonávané v rámci najnáročnejších činností ÚVS realizuje celoštátne koncepcie a systémové opatrenia, spracované a prijaté z úrovne Ministerstva obrany SR na základe ustanovení príslušných zákonov. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že žalobca ako riaditeľ ÚVS nevykonával žiadne koncepčné ani systémové činnosti, ale na teritóriu svojej pôsobnosti v podstate rozpracovával metodicky celoštátne koncepcie a systémové opatrenia zasielané z úrovne

Ministerstva obrany SR. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalovanému trovy konania nepriznal, nakoľko mu žiadne v konaní nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bolo jeho žalobe v celom rozsahu vyhovievané dôvodiac tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazoval na to, že podľa opisu činností štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 08. 04. 2008 bol povinný vykonávať ako najnáročnejšiu činnosť koncepčné, systémové alebo metodické činnosti vo vymedzenom úseku štátnej správy, a v rámci najnáročnejších činností bol povinný zabezpečovať národnú registráciu a mobilizačné doplňovanie ozbrojených síl SR

s pôsobnosťou na celom území kraja a k tomu vydávať rozhodnutia, okrem toho bol povinný ako štatutárny orgán riadiť rozpočtovú organizáciu s celokrajskou pôsobnosťou a taktiež plniť úlohy člena bezpečnostnej rady obvodu v sídle kraja, podieľať sa na spracovávaní krízových plánov na území kraja a podieľať sa na plnení opatrení pri príprave obrany štátu. Namietal záver súdu prvej inštancie, že nevykonával žiadne koncepčné ani systémové činnosti, keď podľa uvedeného opisu činností štátnozamestnaneckého miesta bol povinný ako najnáročnejšiu činnosť vykonávať koncepčné, systémové alebo metodické činnosti na vymedzenom úseku štátnej správy. Argumentoval tým, že nie je rozhodujúce, ktoré činnosti ako riaditeľ skutočne vykonával, ale vzhľadom na znenie § 16 ods. 3 zákona číslo 312/2001 Z.z. bolo rozhodujúce, aké činnosti podľa vydaného opisu činností má skutočne vykonávať, teda čo od neho Ministerstva obrany SR, ktoré mu opis činnosti vydalo, vyžadovalo. Záverom zdôraznil, že mal vykonávať koncepčné, systémové alebo metodické činnosti vo vymedzenom úseku štátnej správy, a to pri tvorbe opatrení so zodpovednosťou za rozhodnutia s dôsledkami na území kraja, pretože územným obvodom územnej vojenskej správy bol kraj.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že tento sa účelovo snaží interpretovať činnosti, ktoré vykonával ako riaditeľ Územnej vojenskej správy v Trnave na základe vydaného opisu činností štátnozamestnaneckého miesta za činnosti, ktoré svojou povahou a obsahom patria z hľadiska náročnosti do 9. platovej triedy. S tvrdeniami žalobcu sa nestotožnil a zotrval na obsahu vyjadrenia predloženého na súde prvej inštancie. Závery súdu prvej inštancie považoval za správne, a preto žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok potvrdil.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

5. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z. , Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") účinného od 01.07.2016; preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. V preskúmvanej veci žalobca argumentoval, s odvolaním sa na opis činností štátnozamestnaneckého miesta, podľa ktorého bodu 7 mal ako najnáročnejšiu činnosť uvedené: Koncepčné, systémové alebo metodické činnosti vo vymedzenom úseku štátnej správy, že bol nesprávne zaradený do 8. platovej triedy a bol mu priznaný nižší funkčný plat, ako mu v skutočnosti patril podľa 9. platovej triedy, do ktorej mal byť zaradený vzhľadom na stupeň náročnosti práce vykonávanej vo funkcii riaditeľa Územnej vojenskej správy Trnava. Žalobca poukazoval na to, že mal vykonávať práce vyplývajúce mu z opisu činností štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 08. 04. 2008, ktoré podľa charakteristík platových tried uvedených v prílohe číslo 1 k zákonu o štátnej službe č. 312/2001 Z.z. a tiež k zákonu o štátnej službe č. 400/2009 Z.z. jednoznačne patrila z hľadiska náročnosti do 9. platovej triedy.

7. V danom prípade možno prisvedčiť žalobcovi v tom, že z hľadiska zaradenia do platovej triedy podľa § 16 ods. 3 zákona o štátnej službe č. 312/2001 Z.z. bolo rozhodujúce akú najnáročnejšiu činnosť mal žalobca vykonávať podľa opisu činností na príslušnom štátnozamestnaneckom mieste; ktoré v tomto prípade mal vykonávať v rozsahu: Koncepčné, systémové alebo metodické činnosti vo vymedzenom úseku štátnej správy; a teda pre platové zaradenie neboli smerodajné činnosti, ktoré skutočne podľa tohto opisu vykonával, teda len v rozsahu metodickej činnosti, ktorá mu bola v rámci tejto najnáročnejšej činnosti fakticky pridelovaná.

8. Pokiaľ však najnáročnejšia činnosť, ktorú mal žalobca vykonávať podľa opisu činností štátnozamestnaneckého miesta, spadala do 8. platovej triedy podľa prílohy č. 1 k zákonu o štátnej službe č. 312/2001 Z.z., správne bol žalobca zaradený do funkcie hlavného radcu v 8. platovej triede. Do 9. platovej triedy spadala koncepčná a systémová činnosť pri tvorbe opatrení so zodpovednosťou za rozhodnutia s dôsledkami na území kraja. Žalobca v konaní tvrdil, že vykonával koncepčné, systémové alebo metodické činnosti vo vymedzenom úseku štátnej správy tak, ako mal túto najnáročnejšiu činnosť

uvedenú v opise štátnozamestnaneckého miesta, v konaní však netvrdil a ničím nepodložil, že by vykonával koncepčné a systémové činnosti, a to pri tvorbe opatrení, so zodpovednosťou za rozhodnutia s dôsledkami na územie kraja, ktorá činnosť by ho oprávňovala na zaradenie do 9. platovej triedy. Žalobca na jednej strane argumentuje tým, že podľa popisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta mal vykonávať koncepčné, systémové alebo metodické činnosti na uvedenom úseku štátnej správy, ktoré však podľa prílohy č. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. účinného do 31.10.2009, spadali pod 8. platovú triedu, na druhej strane sa však dovoľáva zaradenia do 9. platovej triedy, pod ktorú patrí koncepčná a systémová činnosť pri tvorbe opatrení so zodpovednosťou za rozhodnutia s dôsledkami na územie kraja. V danom prípade však koncepčná a systémová činnosť pri tvorbe opatrení nebola v konaní ničím podložená, žalobca v danej veci neuviedol žiadnu konkrétnu činnosť ním vykonávanú, ktorá by svojím obsahom, rozsahom a náročnosťou zodpovedala charakteristike činností spadajúcich do 9. platovej triedy; na obsah výkonu práce žalobcu nemali vplyv ani legislatívne zmeny týkajúce sa kompetencií Územných vojenských správ v súvislosti so zrušením Vyšších vojenských správ.

9. Pokiaľ, ako ustálil súd prvej inštancie, mala podstata činnosti žalobcu spočívať v metodickej činnosti - rozpracovávanie a realizácia systémových opatrení a celoštátnych koncepcií prijatých z úrovne Ministerstva obrany SR, uvedené práce nemožno považovať za koncepčnú a systémovú činnosť pri tvorbe opatrení so zodpovednosťou za rozhodnutia s dôsledkami na územie kraja.

10. Rovnako z vymedzenia pôsobnosti Územnej vojenskej správy na úseku obrany štátu (§ 16 zákona č. 319/2002 Z.z. o obrane Slovenskej republiky) nevyplýva žiadna taká pôsobnosť, na základe ktorej by bolo možné vyvodiť koncepčnú a systémovú činnosť žalobcu pri tvorbe opatrení (podľa § 16 písm. k/ cit. zák. sa Územná vojenská správa podieľa na plnení opatrení pri príprave obrany štátu a prijímanie opatrení bolo podľa § 7 cit. zák. zverené do pôsobnosti ministerstva obrany).

11. S účinnosťou zákona o štátnej službe č. 400/2009 Z.z. dňom 01. 11. 2009, sa žalobca stal štátnym zamestnancom podľa tohto nového zákona a podľa § 129 ods. 1 uvedeného zákona sa za najnáročnejšie činnosti ním ako štátnym zamestnancom vykonávané podľa § 27 ods. 2 písm. h/ považovali najnáročnejšie činnosti uvedené v opise činností štátnozamestnaneckého miesta k 31. októbru 2009. Ani zo samotnej novej právnej úpravy od 01. 11. 2009 nevyplývala zmena zaradenia žalobcu do 9. platovej triedy.

12. Odvolací súd tak nepovažoval námietky žalobcu uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstáť.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane súvisiaceho, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 O.s.p.).

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal vo veci úspech v celom rozsahu, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní v súvislosti s bránením práva žiadne trovy nevznikli.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 .

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje

dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods.1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods.1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba

a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).